

Volume apărute

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1 - Omul preriilor, 2. Winnetou vol 2 - Detectiv,
3. Winnetou vol 3 - Testamentul, 4. Cacealmaua (Printul petrolului)

*

Ciclul Old Surehand

1. Old Surehand, 2. Secretul lui Old Surehand, 3. Secretul țigăncii
4. Insula giuvaerelor

*

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă), 2. Omul cu 12 degete
3. Răzbunarea

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării, 2. La turnul Babel, 3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea

*

Testamentul incasului, Pirat și corsar (Caiman + Surcouf corsarul)

Mustangul negru (Corcitura)

*

Ciclul De pe tron la eșafod

Castelul Rodriganda, Piramida zeului soare, Benito Juarez
Plisc-de-ului, Moartea împăratului, Comoara din lacul de argint,
Slujitorii morții

Ciclul Sub stăpânirea otomană

Prin deșert și harem
Prin Kurdistanul sălbatic
De la Bagdad la Istanbul
Prin văgăunile Balcanilor

Karl May

**IN
TARA
SCHIPETARILOR**

Autor: Karl May,

Titlu original: Durch Das Land der Skipetaren

Titlu: În țara schipetarilor

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2019

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAY, KARL

Sub stăpânirea otomană / Karl May. - București : Dexon, 2019

6 vol.

ISBN 978-973-701-939-4

Vol. 5 : În țara schipetarilor. - 2019. - ISBN 978-973-701-964-6

821.112.2

Capitolul 1 Demascat

Justiția turcă are, după cum se știe, particularitățile sale, am putea spune de-a dreptul cusururile sale, care cu atât mai limpede ies în relief cu cât ținutul respectiv este mai îndepărtat. În condițiile de acolo, nu este de mirare că, în locurile în care sălășluiesc diferite seminții de arnăuți ce se află într-un război continuu, nici nu poate fi vorba de o adevărată „justiție”.

Din Ostromdscha începe ținutul acelor schipetari care nu cunosc decât o lege: cel mai slab trebuie să cedeze în fața celui mai tare. Dacă nu voiam să fim învinși, trebuia să aplicăm și noi aceeași lege. Acționasem deja așa după-amiază, cu succes și eram hotărâți să ne comportăm la fel de energic și la judecata unde eram chemați.

Începuse să se însereze, când am pornit spre „Clădirea tribunalului”. Pe drum, am întâlnit mulți oameni care nu mai găsiseră loc în curte și care ședeau acolo, să ne vadă, cel puțin, venind.

După ce am intrat în curte, poarta a fost zăvorâtă în urma noastră, ceea ce nu mi s-a părut un semn bun pentru noi. Mübarekul își folosisese toată puterea sa de influență și se pare, nu fără succes.

Am pătruns cu greu prin mulțime, până la locul unde trebuia să se desfășoare interogatoriul. Acolo unde, mai înainte, se aflase doar un scaun, fusese așezată acum și o bancă lungă. Instrumentul pentru aplicarea bastonadei se afla în același loc.

Se turnase ulei în vase, iar înăuntru se introduseseră câlți cărora li se dăduse foc. Flăcările acestora făceau ca totul să apară într-o lumină stranie.

Domnii din „completul de judecată” se aflau în interiorul casei. Le fu anunțată sosirea noastră. Polițaii se postaseră în așa fel în jurul nostru, încât barasera drumul spre poartă. Întrucât aceasta fusese deja zăvorâtă, comportamentul polițaiilor era de două ori mai îngrijorător.

În jur domnea o liniște desăvârșită. Acum apărură cei cinci domni și îndată, polițaii își scoaseră săbiile.

— O, Allah! spuse Halef, pe un ton ironic. Ce-o să se-ntâmpile cu noi, sidi! Tremur de frică.

— Și eu.

— Ce-ai zice să-i fac pe prostănacii ăștia, care-și închipuie că ne sperie cu săbiile lor, să simtă puțin gustul biciului meu?

— Fără prostii! Te-ai mai comportat o dată astăzi într-un mod nechipuit și știi că, din vina ta, ne aflăm acum aici.

Cei cinci judecători luaseră loc: kodscha baschi pe scaun și ceilalți pe bancă. O femeie își făcu loc prin mulțime și se așeză în spatele reprezen-

tantului. Am recunoscut-o pe Nohuda - Bob de Mazăre - cea care își ungea fața cu nămolul tămăduitor, pentru a și-o menține frumoasă. Prin urmare, reprezentantul era fericitul ei soț. Trăsăturile feței acestuia nu ieșeau cu nimic în evidență, nu spuneau nimic.

Chiar lângă kodscha baschi ședea mûbarekul. Își pusese pe genunchi, de-a curmezișul, o hârtie. Între el și vecinul lui, se afla o ulcică în care fusese introdusă o pană de găscă, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că ulcica respectivă conținea cerneală.

Kodscha baschi clătina din cap și își dregea glasul, într-un mod semnificativ. Acesta era semnul că trebuia să înceapă judecata. Glăsui, cu o voce răgușită, apoi din ce în ce mai răsunătoare:

— În numele Profetului și în numele padișahului, Allah să-i dăruiască o mie de ani! Am convocat această curte de judecată, pentru a delibera și a pronunța sentința referitor la două delikte ce au avut loc, astăzi, în orașul nostru și în apropierea lui. Selim, vino aici, în față! Tu ești reclamantul. Povestește, acum, ce ți s-a întâmplat.

Polițaiul păși în față, se apropie de stăpânul său și începu să povestească. Era de-a dreptul hilar ceea ce eram nevoiți să ascultăm. Bietul de el se afla în exercițiul funcțiunii, fiind ocupat până peste cap, iar noi îl atacasem prin surprindere, într-un mod cât se poate de mișelesc, având intenții criminale la adresa lui. Numai datorită curajului său și rezistenței pe care ne-o opusesse reușise să-și salveze viața, afirmă Selim.

După ce își încheie relatarea, judecătorul îl întrebă:

— Și care este acela care te-a lovit?

— Acesta de aici, răspunse, arătând spre Halef.

— Deci, îl cunoaștem și pe el și fapta lui și vom proceda la deliberări.

Începu să șușotească cu asesorii și după puțin timp, spuse cu voce tare: — Curtea a hotărât ca delincentului să-i fie aplicate patruzeci de lovituri de baston la fiecare talpă și apoi să fie întemnițat patru săptămâni întregi. Această sentință o hotărâm în numele padișahului. Allah să-l binecuvânteze!

Mâna lui Halef alunecă spre bici. A trebuit să-mi dau toată osteneala să nu izbucnesc într-un hohot de râs.

— Și acum, cel de-al doilea delict, anunță „magistratul”. Podarule, vino aici în față și povestește!

Podarul se supuse imediat acestei porunci. În orice caz, lui îi era mult mai frică decât mie. Dar, nici nu apucă bine să-și înceapă relatarea, când m-am întors spre judecător și i-am spus pe un ton foarte politic:

— Vrei să ai bunăvoința să te ridici puțin de pe scaun?

Se ridică, fără nici un fel de bănuială. L-am împins într-o parte și m-am așezat jos, în locul lui.

— Îți mulțumesc, i-am spus. Se cuvine ca cel mai mic în rang să-i acorde respectul cuvenit celui mai mare. Ai făcut exact ceea ce trebuia să faci.

Mare păcat că este imposibil să descriu figura pe care a făcut-o. Capul îi intra într-o pendulare de-a dreptul periculoasă. Deschise gura să spună

ceva, dar, de indignat ce era, nu reuși să articuleze nici un cuvânt. De aceea, își întinse în sus brațele slăbănoage ca, cel puțin prin pantomimă, să-și poată exprima indignarea și își lovi palmele deasupra capului ce se balansa precum limba unei pendule.

Nimeni nu scoase nici un cuvânt. Nici un polițai nu se mișcă. Toți așteptau răbufnirea plină de furie a judecătorului. Din fericire, acestuia îi reveni glasul. Izbucni într-un șir de interjecții și expresii de nedescris și apoi urlă la mine:

— Ce-ți trece prin cap! Cum poți să comiți o asemenea faptă nerușinată și...

— Hagi Halef Omar! l-am întrerupt, cu voce tare. Pune mâna pe bici. Celui care va mai rosti un singur cuvânt necuviincios la adresa mea să-i tragi atâtea lovituri cu biciul, până îi va plesni pielea; fie acela oricine dintre cei de față!

Micuțul hagiul avea deja biciul în mână.

— Mă supun ordinelor tale, emirule, spuse el, fără să șovăie. Doar un semn să-mi faci.

Din păcate, nu era lumină suficientă, altfel s-ar fi putut vedea doar figuri uimite peste poate. Judecătorul pur și simplu nu mai știa cum să se comporte. Atunci, mûbarekul îi șopti câteva cuvinte, după care acesta le porunci polițailor:

— Luați-l prizonier! Băgați-l în temniță!

Arătă spre mine.

Polițaii se îndreptară spre mine, cu săbiile în mână.

— Înapoi! am strigat spre ei. Pe cel care mă va atinge îl voi împușca!

Am îndreptat ambele revolve spre ei și în clipa următoare, n-am mai văzut urmă de polițai. Se pierduseră în mijlocul mulțimii.

— Ce anume ți-a trezit mânia? l-am întrebat pe judecător. De ce stai în picioare? De ce nu te așezi? Poruncește mûbarekului să se ridice și așează-te în locul lui.

Se auzi un murmur în mulțime. Faptul că putusem să-l offensez pe kodscha nu li se păruse ceva de domeniul imposibilului; dar se pare că îndrăznisem prea mult, atacându-l acum și pe „Sfânt”. Oamenii începură să murmure.

Asta îl făcu pe kodscha să capete energie nouă strigă la mine, plin de mânie:

— Omule, oricine ai fi tu, pentru o astfel de neobrăzare am să te pedepesc în modul cel mai aspru. Mûbarekul este un sfânt, un favorit al lui Allah, un făcător de minuni. Dacă vrea, poate să arunce asupra ta foc din cer!

— Tacă-ți gura, judecătorule! Dacă vrei să vorbești, cel puțin nu spune prostii. Nu este nici sfânt, nici făcător de minuni. Este mai degrabă un răufăcător, un șarlatan și un nelegiuit!

La aceste cuvinte, din rândul mulțimii începură să se audă voci amenințătoare. Mai puternică însă decât toate era vocea „Sfântului” însuși. Se

ridică în picioare, întinse mâna spre mine și strigă:

Respect Este un ghiaur, un câine necredincios. Blestemat să fii. Iadul să se deschidă sub el și să-l înghită afurisenia. Spiritele rele...

Mai departe nu mai putu să zică nimic. Micuțul meu hagiū își luase avânt și îi aplicase o asemenea lovitură cu biciul, încât bătrânul păcătos își înghiți vorbele și făcu un salt mare în lături.

Fusese o acțiune mult prea îndrăzneță, după cum se arată îndată. După o clipă de liniște amenințătoare, izbucniră din toate părțile strigăte mâniașe. Cei din spate se îmbulzeau să ajungă în față. Lucrurile puteau lua o întorsătură periculoasă. Atunci, repede, m-am așezat în dreptul „Sfântului” și am strigat cât de tare am putut:

— Liniște, stați liniștiți! Am să vă dovedesc că am dreptate. Halef, vino aici cu făclia!... Priviți aici, oameni, buni, cine este de fapt „Sfântul” și cum vă înșeală! Vedeți aceste cârje?

Cu mâna dreaptă l-am apucat pe ticălos de grumazul subțire și l-am apăsă în jos. Cu mâna stângă i-am smuls caftanul de pe el. Într-adevăr, de fiecare parte a acestuia atârna câte o cârjă. Amândouă erau prevăzute cu articulații și puteau fi pliate.

Cu această ocazie, am observat că partea din interior a caftanului avea altă culoare decât cea din exterior. Acest articol de îmbrăcăminte avea mai multe buzunare. Am băgat mâna în primul și am simțit un obiect păros. L-am tras afară. Era o perucă, exact părul acela încâlcit și țepos pe care îl văzusem la cerșetor.

Individul era atât de speriat, încât uită până și să opună rezistență. Deodată, însă, scoase un strigăt de ajutor și începu să lovească în jur cu brațele.

— Osko, Omar, înhățați-l! Dar să-l țineți strâns! Chiar dacă se vâietă că-l doare!

Cei doi îl înhățară, așa încât aveam acum amândouă mâinile libere. Întrucât Halef adusese făclia, grupul atât de interesant pe care îl formam era bine luminat și cei prezenți puteau vedea totul foarte clar. Mulțimea se liniști.

— Acest om, pe care îl considerați un sfânt, am continuat, este un aliat al lui Schut, dacă nu chiar Schut însuși. Locuința sa este adăpostul hoților și tâlharilor, așa cum am să vă dovedesc puțin mai târziu. Se furișează peste tot, în țară, îmbrăcat în tot felul de straie, ca să spioneze și să descopere ocazii pentru a comite crime. El și cerșetorul Basra sunt una și aceeași persoană. Uitați-vă, aici și-a prins cârjele, la subsuoară. Când mergea, acestea se loveau unele de altele și produceau un anumit zgomot, iar voi credeți că îi auziți oasele zornăind. Iată și peruca pe care o purta când făcea pe ologul.

I-am golit, unul după altul, buzunarele, am privit fiecare obiect și le-am explicat oamenilor la ce foloseau:

— Iată o cutiuță care conține o pudră cu care își dădea pe față, pentru a-și schimba rapid culoarea. Iată și bucata de cârpă cu care își ștergea, tot atât de repede, culoarea de pe față. Acum priviți această sticlă, încă pe

jumătate plină cu apă, pe care o folosea pentru a se spăla pe față, în ținuturile unde nu avea apă la îndemână. Și acum, priviți acestea - da, oare ce sunt acestea? Sunt două mici jumătăți de sferă din cauciuc. Își umfla făclile cu ele, atunci când voia să facă pe cerșetorul. Fața îi părea mai grasă decât cea a „Sfântului”. Vedeți cele două culori diferite ale caftanului? Când făcea pe cerșetorul, îl scotea de pe el, îl întorcea pe fața de o culoare mai închisă și apoi îl înfășură în jurul trupului. Veșmântul avea înfățișarea unui șervet. I-ați văzut vreodată pe mubarek și pe cerșetor împreună? Cu siguranță nu. Ar fi fost și imposibil, căci sunt una și aceeași persoană. și oare, nu și-au făcut amândoi apariția în același timp, în acest ținut?

Aceste ultime argumente părură să fie convingătoare, căci, din toate părțile, au răsunat strigăte de încuviințare.

Apoi, i-am scos dintr-un buzunar al caftanului un pachetel. Înfășurată într-o bucată de cârpă se afla o brățară lucrată din vechi țechini de aur venețieni. La unele dintre monede ștanțarea se păstrase bine. La lumina flăcării, am văzut, pe avers, imaginea sfântului Markus care îi întinde dogelui stindardul crucii, iar, pe revers, imaginea altor sfinți necunoscuți și inscripția: *Sit tibi, Christe, datus, quem tu regis, iste ducatus.*

— Iată o brățară din douăsprezece monede de aur, înfășurată într-o cârpă, am continuat. Cine știe de unde o fi furat-o! Dacă faceți cercetări, poate-i găsim stăpâna.

— Douăsprezece monede? strigă o voce de femeie, în spatele meu. Arată-mi-o! Mie mi-a fost furată din casetă, săptămâna trecută, o astfel de brățară.

Nohuda era cea care vorbea. Veni lângă mine, îmi luă brățara din mână și o privi.

— Allah! strigă. Este a mea. O am moștenire de la strămoșii mei din partea mamei. Privește și convinge-te că este într-adevăr a mea!

O dădu bărbatului ei.

— Pe Allah, este chiar brățara ta! confirmă acesta.

— Chibzuiește bine, Nohuda și adu-ți aminte dacă mubarekul n-a fost cumva la tine, atunci când ți-a dispărut, i-am spus.

— Mubarekul nu, dar cerșetorul da. L-am chemat înăuntru ca să-i dau ceva să mănânce. Bijuteria se afla pe masă și am pus-o la loc în casetă. M-a văzut când am făcut asta. Când am căutat-o, după câteva zile, brățara dispăruse.

— Ei, acum ai aflat cine este hoțul.

— El este; el a furat-o; s-a dovedit acest lucru. O, pungașule! Am să-ți scot ochii. Am să-ți...

— Liniștește-te! am întrerupt-o, de teamă că, odată pornită, va fi greu să mai fie oprită din bodogănit. Păstrează-ți brățara iar hoțul va fi pedepsit. Vedeți, acum, ce fel de om este acela pe care l-ați venerat. Și acest tâlhar a mai fost numit și grefier și așezat aici și pus să-i judece pe alții. Pe mine m-a blestemat, dorindu-mi să fiu înghițit de focul iadului și din cauza lui, era cât pe ce să-mi atrag și mânia acestei cinstite adunări. Cer să fie întemnițat într-un

loc sigur, de unde să-i fie imposibil să scape și să fie anunțat makredșul din Salonic. Pentru oameni și cărți

Nu numai că toată lumea a fost de acord cu mine, dar s-au auzit și numeroase strigăte:

— Mai întâi să fie biciuit! Trageți-i o bastonadă! Zdrobiți-i tălpile picioarelor!

— Suciți-i gâtul! se înfurie, din nou, Bob de Mazăre.

“Sfântul” nu rostise nici un cuvânt până acum. Deodată, însă, începu să strige:

— Nu-l credeți! Este un ghiaur. El este hoțul. El mi-a băgat brățara în buzunar. El... vai, vai!

Se întrerupse cu acest strigăt de durere, căci biciul lui Halef pocnise pe spinarea lui.

— Așteaptă, mișelule! strigă hagiul. Știi foarte bine că noi abia astăzi am sosit în acest ținut. Cum ar fi putut acest emir să fure brățara? Și de altfel, un effendi atât de renumit nu poate fi hoț. Poftim, primește-ți răsplata!

Îi mai trase câteva lovituri atât de puternice, încât cel lovit urlă de durere din toate puterile.

— Bravo, bravo! strigară aceiași oameni care, doar cu câteva momente mai înainte, fuseseră foarte furioși pe mine.

Judecătorul nu mai știa ce ar trebui să facă și să spună. Mă lăsă pe mine să rezolv lucrurile. Dar, prinse rapid ocazia și se așeză din nou pe scaun. Cel puțin așa își spălase onoarea pătată.

Asesorii lui tăceau toți. Păreau să fie cam neliniștiți. Polițaii, dându-și seama că îmi crescuseră acțiunile și presupunând că, în urma acestui fapt, eram bine dispus și deci, nu mai reprezentam un pericol pentru ei, veniră din nou în față, unul după altul.

— Legați-l pe acest individ! le-am poruncit. Încătușați-i mâinile!

S-au supus imediat ordinelor mele și nici unul dintre magistrații prezenți n-a avut nici o obiecție de făcut împotriva celor poruncite de mine.

“Sfântul” își dădu seama că nu mai avea nici o scăpare. Nu opuse nici un fel de rezistență când îl legară și apoi se așeză, prăbușindu-se, la locul lui. Asesorii se ridicară rapid de la locurile lor. Nu voiau să șadă pe aceeași bancă cu un răufăcător.

— Și acum să ne întorcem la sentința ta, i-am spus judecătorului. Cunoști legile acestei țări?

— Firește că le cunosc, răspunse. Le-am studiat la Universitatea civilă.

— Nu te cred.

— De ce nu? mă întrebă, ofensat. Cunosc tot dreptul religios care se bazează pe *Coran*, pe *Sunna* și pe verdictele primilor patru califi.

— Cunoști și *Mülteka el buher*¹, care este codul vostru civil și penal?

— Îl cunosc; este conceput de șeicul Ibrahim Halebi.

— Dacă într-adevăr cunoști prevederile acestor documente, de ce nu acționezi în conformitate cu ele?

— Dar întotdeauna am judecat după ele și astăzi am procedat la fel.

— Nu este adevărat. Stă scris acolo că judecătorul, înainte de a pronunța sentința, chiar și împotriva celui mai rău criminal, trebuie să-i dea acestuia dreptul să se apere. Tu, însă, l-ai condamnat pe prietenul și însoțitorul meu, fără să-l lași să rostească măcar un singur cuvânt în apărarea sa. Prin urmare, sentința voastră nu este valabilă, și în plus, la judecată trebuie să participe toți acuzații și toți martorii, ceea ce aici nu a fost așa.

— Dar sunt toți prezenți!

— Nu. Lipsește Ibarek, hagiul. Unde se află acesta?

Judecătorul pendulă, încurcat, din cap, apoi se ridică și răspunse:

— Mă duc să-l aduc.

Voia să plece; eu, însă, bănuiam ce se întâmplase cu Ibarek și îl apucau pe judecător de braț, trăgându-l înapoi, apoi le poruncii polițaiilor:

— Aduceți-l pe Ibarek! Aduceți-l însă exact în starea în care se găsește acum!

Doi dintre ei se îndepărtară și în scurt timp, se prezentară cu hagiul. Acesta avea mâinile legate la spate.

— Ce înseamnă asta? Ce a făptuit acest om de a trebuit să fie legat? am întrebat. Cine a dat această poruncă?

Judecătorul își pendulă din nou capul, înainte și înapoi și apoi răspunse:

— Mübarekul a vrut așa.

— Prin urmare, judecătorul trebuie să asculte ordinele grefierului? Și mai spui că ai studiat legile! Atunci nici nu-i de mirare că, în districtul tău, mișei sunt luați drept sfinți.

— Dar am făcut uz de dreptul meu, se justifică el, cu voce scăzută.

— Nu poți să-mi dovedești acest lucru.

— O, ba da! Pe voi nu am poruncit să vă aresteze, pentru că sunteți străini. Acest hagiul, însă, este un locuitor din ținutul nostru. Se află, deci, sub autoritatea mea.

— Și ce vrei să spui, că îți este permis să faci abuz de această autoritate? Iată, aici se află câteva sute dintre subordonații tăi. Vrei să spui că poți să faci cu ei orice ai tu chef? Poate că așa ai făcut până acum, dar vor ține minte întâmplarea de astăzi și pe viitor, voi cere să se facă dreptate. Ibarek a fost jefuit. A venit la tine ca să-ți ceară ajutorul. Dar, în loc să i-l acorzi, ai poruncit să fie legat și întemnițat. Cum justifici această nedreptate? Îți cer să-i desfăci imediat legăturile.

— Polițaii trebuie să facă acest lucru.

— Nu, ai s-o faci tu însuși, ca pedeapsă pentru nedreptatea pe care ai comis-o.

Asta fu prea mult, pentru el. Se răsti furios la mine:

— Dar cine ești tu, de fapt, de ne poruncești de parcă ai fi makredșul nostru sau *bilad i kamfe, mollatari*?

— Poftim actele mele!

¹ Culegere de instrucțiuni după maximele lui Mohammed despre viața sa. (n. trad.)

I-am dat cele trei pașapoarte. Când văzu documentele și pe deasupra și firmanul sultanului, începu să clipească speriat din ochii mici și urdușoi, iar capul porni să-i penduleze de parcă era metronomul renumitului Johann Nepomuk Mälzl din Regensburg.

— Domnule, te afli sub ocrotirea marelui nostru sultan! strigă.

— Atunci ai grijă ca o parte din această ocrotire s-o arunc și asupra ta!

— Am să fac tot ce-mi poruncești.

Se duse imediat la Ibarek și-i desfăcu legăturile de la mâini.

— Ești mulțumit acum? mă întrebă.

— Deocamdată, da. Dar mai am și altele să-ți cer. Polițaiul tău, Selim, a depus mărturie falsă. Întâlnirea noastră s-a desfășurat cu totul altfel decât a relatat el. Probabil că „Sfântul” i-a sugerat ce să spună, pentru a ne învinovăți pe noi.

— Asta n-o cred.

— Eu, însă, o cred, căci tot el l-a îndemnat și pe podar să depună mărturie falsă împotriva mea.

— Este adevărat?

Această întrebare îi fusese adresată podarului care, dându-și seama acum că „Sfântul” nu-i mai putea face nici un rău, povesti, fără frică, cum fusese instruit de acesta ce anume să declare la judecată.

— Vezi, deci, i-am spus judecătorului, că nu am atentat la viața acestui om. Mi-am dat seama că era spionul bătrânului și l-am luat cu mine ca să aflu despre ce anume era vorba. Asta-i tot. Dacă vrei să mă pedepsești pentru asta, sunt gata să mă apăr.

— Domnule, dar nici nu poate fi vorba de pedeapsă, n-ai făcut nici o greșală.

— Atunci, nici însoțitorul meu nu poate fi pedepsit din cauza polițaiului, căci nu el ci un altul poartă vina pentru fapta respectivă.

— Cine-i acela altul?

— Chiar tu însuși.

— Eu? Cum așa?

— Atunci când Ibarek a fost jefuit, a venit la tine, să depună mărturie. Ce anume ai făcut pentru a-ți îndeplini datoria?

— Tot ce am putut.

— Așa? Și ce anume, mă rog?

— I-am ordonat lui Selim să chibzuiască ce ar fi de făcut.

— Celorlalți polițai nu le-ai dat nici o altă însărcinare?

— Nu, căci ar fi fost inutil. Tot n-ar fi descoperit nimic.

— Înseamnă ca polițaii tai sunt niște mari prostănaci, dacă tu știai din capul locului că nu vor reuși să facă nimic. Fapta s-a petrecut aici. De ce, însă, l-ai însărcinat să rezolve această problemă pe Selim, care se află prin locurile acestea doar de destul de puțin timp?

— Pentru că el este cel mai isteț dintre ei.

— Ba eu cred că ai avut un cu totul alt motiv.

— Domnule, ce alt motiv aș fi putut să am?

— Un bun slujbaş își mobilizează toate resursele pentru a descoperi faptașul unui astfel de delict. Tu, însă, ai trecut totul sub tăcere, iar acelaia singur căruia i-ai spus despre ce era vorba, i-ai dat o săptămână să chibzuiască asupra faptei. Asta sună de parcă ți-ai fi dorit ca hoții să aibă posibilitatea să scape.

— Effendi! Dar cum poți crede așa ceva despre mine?

— Comportamentul tău m-a determinat să am această părere. Nu era nimic mai ușor decât să poruncești, ca făptașii să fie căutați aici, în Ostromdscha.

— Dar aceștia au plecat spre Dorian!

— Ca să crezi așa ceva, trebuie să fii de-a dreptul limitat în gândire. Nici un hoț n-are să spună vreodată încotro are de gând să se îndrepte. Măcar atât ar trebui să știi și tu, ca vechi jurist. Ce-ai zice, dacă am să dovedesc că ești prieten cu acești răufăcători?

Începu să penduleze îngrijorător din cap, în orice caz de consternare.

— Domnule, nici nu știu ce-aș putea să spun! strigă.

— Mai bine nu spune nimic, căci oricum nu-mi voi schimba părerea. Dacă te-ai fi ocupat de această problemă așa cum trebuia, făcându-ți datoria, hoții ar fi fost de mult prinși.

— Dar ce, îți închipui că ar fi venit așa, de bunăvoie, să se predea la mine?

— Nu, dar cred că se află aici, în Ostromdscha.

— Imposibil! La nici o reședință de demnitar n-au poposit trei călăreți.

— Dar nici nu le-ar fi trecut prin cap să facă așa ceva. N-aveau de gând să-și facă apariția în public, atât de aproape de locul faptei. S-au ascuns.

— Ar trebui să știu la cine?

— De ce nu? Eu sunt străin și totuși știu.

— Ce! Tu știi?

— Da, știu exact.

— Înseamnă că ești atotștiutor.

— Nu; am învățat, însă, să reflectez asupra unui lucru. Astfel de ticăloși nu s-ar ascunde decât la niște indivizi de teapa lor și oare, cine-i cel mai rău individ din Ostromdscha?

— Te referi cumva la mübarek?

— Ai ghicit.

— La el să fie?

— Cu siguranță.

— Te înșeli.

— Nu mă înșel deloc și sunt gata să pun pariu cu tine. Dacă vrei să-i prinzi pe hoți, trebuie să te duci sus, la ruine.

Îi aruncă o privire „Sfântului”, la care acesta îi răspunse printr-un semn din cap. Mi se păru că cei doi erau înțeleși.

— Am face drumul degeaba, domnule, răspunse.

— Eu sunt convins de contrariu și îți spun că nu-i vom găsi doar pe hoți, ci și lucrurile furate. De aceea te poftesc să mă urmezi, împreună cu polițaii tăi.

— Glumești, cumva?

— Nu, vorbesc foarte serios.

— Pe întunericul ăsta?

— Ți-e frică?

— Nu. Dar astfel de oameni sunt periculoși. Dacă sunt într-adevăr acolo sus, se vor apăra. Să așteptăm mai bine să se lumineze de ziua.

— Până atunci s-ar putea să scape. Pare-mi-se mie că sunt pe aici oameni care ar vrea să-i avertizeze pe hoți.

— Nimeni n-o să facă așa ceva. Eu însumi voi avea grijă ca nimeni să nu se poată apropia de ruine, în noaptea aceasta.

— Mai bine îngrijește-te să pornim îndată și poruncește să fie luate și felinarele cu noi.

— Domnule, renunță la această acțiune!

— Nu! Dacă nu vrei să-ți faci datoria, atunci rămâi acasă. Am să găsesc oameni mai demni să ocupe slujba de kodscha baschi.

Asta avu efect. Mai dădea încă gânditor din cap, dar spuse:

— N-ar trebui să nesocotești părerea mea. Nu mă gândesc decât la binele tău și n-aș vrea să-ți pun viața în pericol.

— Nu-ți mai bate capul pentru mine! Am eu singur grijă de binele meu.

— Îl luăm și pe Mübarek cu noi?

— Da. El o să ne conducă.

— Atunci permite-mi să mă îngrijesc de felinare și de arme.

Întră în casă.

Mulți dintre cei prezenți se grăbiră să plece; presupuneam că se duseră să-și facă rost de felinare sau de ceva asemănător, pentru a ne putea însoți. Ibarek ascultase toată această discuție, fără să scoată vreo vorbă. Acum mă întrebă:

— Effendi, chiar crezi că o să-i găsim pe cei trei tâlhari?

— Precis.

— Și am să-mi primesc înapoi avutul?

— Sunt convins de asta.

— Domnule, nu te mai înțeleg! Se pare că tu știi totul. Bineînțeles că merg și eu, bucuros, sus pe ruine.

— Ei, ce mai ai de zis acum despre pustnicul tău? L-ai lăudat atât, deși te temei de el. Când mi-ai vorbit despre el, am fost convins că este un mare ticălos. Hoții care te-au jefuit se află la el.

Kodscha baschi se întoarse repede. Aduse câteva felinare vechi, mai multe făclii și niște torțe. Veniră și alți oameni cu tot felul de obiecte de iluminat și apoi ne puserăm în mișcare.

O expediție nocturnă, sus pe ruine, pentru a prinde niște hoți. așa ceva nu se mai întâmplase vreodată prin locurile acelea; se pare că oamenilor le făcea o reală plăcere, căci aproape toți cei prezenți în curte ne urmară.

Întrucât nu aveam încredere nici în kodscha baschi, nici în polițaii lui, i-am pus pe Osko și Omar să-l păzească pe mübarek.

În față mergeau câțiva polițai. Apoi veneau baschi și asesorii lui, printre care și mübarekul împreună cu cei doi paznici ai lui, apoi eu și Halef și cei doi hangii cumnați, iar în spatele nostru se aflau locuitorii din Ostromdscha, cu mic cu mare, tineri și bătrâni.

Era foarte nostim să ascuți părerile care se emiteau, chiar și cu privire la persoanele noastre. Unul fu de părere că eram un mare prinț, iar altul credea că sunt fiul unui principe persan. Un al treilea jura că așa fi un vrăjitor indian iar un al patrulea striga în gura mare că așa fi un prinț moștenitor din Moscova și așa fi venit pentru a cuceri țara pentru Rusia.

Cu cât ne apropiam de ruine, cu atât mai tăcuți deveneau oamenii. Pricepuseră că trebuie să fii precaut, dacă vrei să pui mâna pe ticăloși.

Mulți rămaseră în urmă, acolo unde începea pădurea. Aceștia erau cei mai temători. Dădură însă asigurări că poposeau acolo pentru ca hoții să nu poată veni în acel loc, dacă reușeau cumva să fugă. Când am ajuns la lumină, domnea o tăcere ca de mormânt. Eroii se simțeau neliniștiți. Tâlharii ar fi putut să apară în orice clipă, s-ar fi putut ascunde în spatele oricărui copac. Pășeau cât se poate de încet, pentru a nu-i speria pe hoți și astfel, să-i alunge și... pentru a nu fi el sau ea acela care să intre primul sau prima în luptă cu aceștia. Căci veniseră și femeile.

Ce-i drept, această tăcere încordată fu întreruptă, la un moment dat. Un tipăt strident răsună din gâttelejului unei femei. Când am ajuns la locul de unde se auzise strigătul, am descoperit că Nohuda - Bob de Mazăre - avusese ghinionul să nimerească direct în izvorul cu apă rece, în care găsisem floarea de pădăie.

Ședea în apă și îi adresa iubitelui ei „judecător”, în gura mare, o asemenea cuvântare al cărei conținut ar fi fost de dorit să fie rostit pe un ton mai scăzut. Nu voia să se lase trasă afară din apă, căci era de părere că va răci, dacă va fi nevoită să umble udă prin aerul răcoros al nopții și doar după ce i-am explicat că apa era mai rece decât aerul, a spus:

— Effendi, sfatul tău îl voi urma. Tu știi totul mult mai bine decât ceilalți, sau, în orice caz, decât bărbatul meu, care m-a condus direct în gaura asta.

Am tras-o afară. Din fericire, apa nu era mai adâncă de 30 de centimetri.

Mübarekul stătea, cu Osko și Omar, în fața ușii colibei sale. Cerea să fie lăsat să intre. Dar, pentru că se îndeletnicea cu chimia și se pricepea la tot felul de așa-zise vrăjitorii, n-am avut încredere în el. S-ar fi putut să-și fi plasat pe undeva vreun mecanism pe care să-l folosească în cazul în care ar fi fost, pe neașteptate, arestat.

— Ce vrei să faci înăuntru? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Bunul om părea că nu mai vrea să mai aibă de-a face cu mine.

— Dacă nu răspunzi, să nu te aștepti să-ți fie îndeplinită dorința.

Atunci, răspunse: